

עמ"ת 61655-05-25 - עיד אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 61655-05-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

העורר: עיד אבו אלקיעאן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(כבוד השופט נ' אבו טאהה) במ"ת
12596-04-25 מיום 27.04.2025
א' בסיון התשפ"ה (28 מאי 2025)
תאריך הישיבה:
בשם העורר:
בשם המשיבה: עו"ד נועה גפן

החלטה

זהו ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חסד"פ), על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט נ' אבו טאהה) במ"ת 12596-04-25 מיום 27.04.2025, בגדרה בית המשפט הורה על מעצרו הממשי של העורר עד תום ההליכים נגדו.

בתמצית, נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו אישומים לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973. לפי הנטען, במועד שאינו ידוע למאשימה העורר החזיק בכחצי קילוגרם של סם מסוכן מסוג קוקאין ובכארבעה קילוגרם של סם מסוכן מסוג חשיש, ועד לתאריך 14.01.2025, סמוך לשעה 15:00 העבירם לסולימאן אבו קיעאן. כן נטען, כי בין העורר ובין סולימאן קיימת היכרות קודמת. לשם שלמות התמונה יצוין, כי נגד סולימאן הוגש כתב אישום נפרד לצד בקשה למעצר עד תום ההליכים, והאחרון נעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

בהחלטה מושא הערר שלפניי נקבע, באופן מפורט ומנומק תוך התייחסות למכלול נסיבות העניין - לרבות עבר פלילי רלוונטי, תוכנו של העימות עם סולימאן מיום 31.03.2025, וחומר הראיות שבתיק החקירה ובכללו חקירותיו של העורר - כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית נגד העורר. נוכח המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בחסד"פ בעבירות כגון דא; ונוכח העובדה שבעבירות מסוג פשע לפי פקודת הסמים המסוכנים, הכלל הוא מעצר עד תום ההליכים, למעט מקרים חריגים ויוצאי דופן - הורה בית המשפט על מעצרו של העורר מבלי להפנותו לתסקיר מאת שירות המבחן לשם בחינת חלופה.

בערר נטען שבית משפט קמא שגה כשקבע כי קיימות ראיות לכאורה. לשיטת העורר, בית המשפט קבע כן בהחלטה קצרה, לא מנומקת, ושאינה מתייחסת כלל לטיעונים שהעלתה ההגנה. כן נטען, כי המשטרה ניהלה בעניינו של העורר חקירה רשלנית ורוויה במחדלים, שפוגעת ביכולת להגיע לחקר האמת. הועלו אף טענות באשר למהימנות גרסתו של סולימאן. בדיון שנערך לפניי, חזר בא-כוח העורר על קו טיעון אחרון זה, וניסה ליתן טעם לפרק הזמן בו מרשו היה דרוש לחקירה אך לא ניתן היה לאתרו חרף ביקורים בביתו ויידוע רעייתו בנדון. מנגד, טענה בא-כוח המדינה כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, תוך שהיא מפנה לחומרי החקירה הרלוונטיים בתיק החקירה שהוגש לעיוני על-ידה.

לאחר שנתתי דעתי לטענות העורר בכתב ובעל-פה והטיתי אוזן לעמדת המדינה, נחה דעתי כי דין הערר להידחות - כפי שאף שיקפתי לבא-כוח העורר במהלך הדיון.

כידוע, מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים מותנה בהוכחת קיומן של מספר תנאים - ראיות לכאורה להוכחת אשמתו; עילת מעצר; והיעדר אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה. בנדון דידן מתקיימים כל התנאים האמורים. ייאמר מיד כי בניגוד לנטען בערר, לא מצאתי כי החלטת בית משפט קמא שגויה או נעדרת הנמקה. טענות אלו נטענו בעלמא. לאמיתו של דבר, טענתו המרכזית של העורר נסובה על מהימנותו של סולימאן. ברם, כידוע, הלכה היא עמנו כי "בית המשפט אינו נדרש בשלב המעצר לשאלות של מהימנות עדים או משקלן של העדויות אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין" (בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.10.2008)) - זהו הדין גם בנדון דידן. בהקשר זה יוער, בתמצית, כי ניסונו של העורר לתלות ייבו בפרק הזמן בו הוא היה דרוש לחקירה - הן במובן של פרק הזמן שעמד למשטרה לשם קיום חקירה כהלכתה, הן במובן של היעדר ידיעה על המיוחס לו - מעורר תמיהה. לא למותר לציין, כי פרק זמן זה עומד לעורר לרועץ גם בכל הנוגע לעילת המעצר שעניינה חשש מפני הימלטות מאימת הדין; וזאת, במנותק מעילת המעצר הסטטוטורית בעבירות סמים. כן יוער, כי דבר מעצרו של העורר מקבל משנה תוקף נוכח עברו הפלילי הרלוונטי מן העת האחרונה הכולל מאסר מותנה.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ב' סיוון תשפ"ה (29 מאי 2025).

חאלד כבוב
שופט